

Toamnă amăruie

Camelia Ardelean

Această toamnă amăruie,
Cu gust de struguri și gutuie,
Paradoxal, nici dulce nu e
Și are-aromă de tămâie.

Copacii-și schimbă lent veșmântul,
Tristele frunze-ating pământul,
Le poartă-n zare, aprig, vântul,
Suratele-și așteaptă rândul.

O bufniță întârziată,
Cu ochelari din pene, roată,
Stă pe o cracă-nfrigurată,
Ascunsă-n haina-i demodată.

Cerul nostalgic se-nfioară,
Apare luna, este seară,
Grăbit sosește-un tren în gară,
Dar nimeni, astăzi, nu coboară.

Pustiu e totul, parcă plânge,
Inima-n mine mi se frânge,
Sufletu-i gol, lacrimi de sânge
Picură-ncet, oful mă strânge.

Și-n toamna asta amăruie,
Cu vagi arome de gutuie,
Umbrele nopții-n mine suie,
Speranță de mai bine nu e...